

ската майка Русия той ще одѣлоти дори завѣтната и възжелана мисълъ за народната цѣлокупность. Днесъ българскиятъ народъ ликува, гледайки, че неговии родни синове, носители на народнитѣ идеали и завѣтитѣ свещени, дадоха реаленъ образъ на хранимата отъ него признателность къмъ паметта на онѣи мѣщни ратоборци, що освободиха земята ни. За дѣлата на тѣя достойни синове историята на българския народъ вече записа свѣтла страница. Тѣхниятъ знаменателенъ културенъ починъ остава навѣки неизгладимъ. Отъ такъвъ родъ сж и дѣлата на Комитета „Царь-Освободитель Александръ II“ който учрѣденъ прѣзъ втората половина на 1899 година, днесъ, въ единъ нѣколко годишенъ периодъ време на усиленъ дѣйность, отсрамва българския народъ прѣдъ настоящето, внася въ актива на неговия животъ цѣла редица отъ дѣла, които сами по себе си краснорѣчиво говорятъ за моралната мощъ и снажность на народа ни. Тѣя дѣла включватъ въ себе си и свещенитѣ завѣти на Царя-Освободителя, които настоящето ни завѣщава на бждещето да ги почита и тѣ. Не бѣше отдавна 20 априлий 1901 г., когато съ единъ позивъ — дѣло на съзнателно изпълненъ висши граждански длѣгъ, — Комитетътъ „Царь-Освободитель“ се провикваше: „Народъ безъ история е безимена маса, негодна за прогресъ и велики дѣла — тѣла безъ скжпи спомени за миналото и безъ свѣтли идеали за бждещето, а историята на единъ народъ не е друго нѣщо, освѣненъ скжпитѣ за сърдцето му спомени за важнитѣ събития, които е прѣживѣлъ той; подвизитѣ, които е вършилъ въ борбата за националното сжществуване, усилията за напредване, висшитѣ му стремления за просвѣта